

הדיון צריך להיות על מהות המגזר הציבורי

התקציב הדו-שנתי יעבור, השאלה היא מה קורה עם הכסף שלנו. מדובר במערכות עצומות, מסואבות, הנשלטות במידה רבה על ידי ועדי עובדים, הסכמים קיבוציים וקשיחיות

רותם סלע | 11:23 22/6/2010

אתמול בשעות הערב המוקדמות נכנסה הכנסת ללילה ארוך. כמחאה על שינוי חוק יסוד התקציב בהוראת שעה והעברת התקציב הקרוב למתכונת דו-שנתית, בחרו חברי הכנסת של האופוזיציה להתייש את הקואליציה בפיליבסטר ארוך שנמשך עד השעות הקטנות שבשולי השחר.

באותו יום אתמול, פרסם מכון ירושלים לחקר שווקים כי "יום העצמאות ממסים" יחול השנה ב-22 ביוני. היום. "חג" זה מסמל את הנקודה בשנה ממנה זוכים אזרחי ישראל להפסיק לעבוד לרווחת המגזר הציבורי ומתחילים להשתכר למחייתם שלהם.

עד אז - כמעט 6 חודשים תמימים, עובד האזרח הממוצע כדי להבטיח כיסוי לתקציב. אותו תקציב שעל אורכו נלחמו בכנסת בלילה האחרון, שעליו שוקדים ברגעים אלו ממש במשרד האוצר, שאמור לאפשר את הביטחון ושלל השירותיים החברתיים ושעל אופן חלוקתו הפנימית צפויים עוד להתדיין ולהתווכח בשבועות ובחודשים הקרובים. כי הגדלת התקציב מתחרזת אצלם עם מדיניות המכונה חברתית, בעוד הקטנתו נתפסת כ"אנטי".

וכך, אחרי הרבה רעש תקשורתי, ציבורי ופרלמנטרי, התקציב הדו-שנתי - כמו גם הגדלת מסגרת התקציב - הם כבר עובדה מוגמרת וכל שנותר הוא עוד ויכוח ארוך על אופן חלוקתו. אלא שהנושא החשוב ביותר נותר, כפי שקורה לעתים, סמוי מהעין.

כי השאלה החשובה ביותר אותה צריכים לשאול את עצמם אזרחי ישראל העמלים על מימון התקציב איננה מה אורכו (שנה או שנתיים) או מה משקלו (הנאמד במאות מיליארדים) - אלא כיצד ואיך הוא מתנהל. זאת משום שהטרגדיה של המגזר הציבורי איננה מחסור במשאבים או כנסת המתמהמהת מדי שנה באישור הכספים הנדרשים, אלא הזנחה. פושעת. סוריאליסטית.

חברי הכנסת ושרים מתייחסים לתקציבי המשרדים כקופסאות שחורות, שהעברת הכספים אליהם שקולה לתרומה למטרה חברתית. אך תקציב החינוך איננו "חינוך", כפי שתקציב הביטחון איננו שקול ל"ביטחון".

מדובר במערכות עצומות, מסואבות, הנשלטות במידה רבה על ידי ועדי עובדים, הסכמים קיבוציים וקשיחיות - ההופכות את הניהול שלהן וההתנהלות שלהן לבלתי אפשרית, או לפחות לקרובה לבלתי אפשרית.

כך צבת הבינוניות של ארגוני המורים היא הסיבה הראשונה במעלה לכך שהטובים כבר לא הולכים לחינוך; כך האוניברסיטאות המתמוטטות טוענות להפקרתן, בזמן שהסדרי פנסיה קורעים נתחים הולכים וגדלים מתקציביהן, כפי שהן קורעות גם בבשרו של משרד הביטחון - שמחויב לשורה הולכת וגדלה של גמלאים מעושרים.

והם דורשים עוד ועוד ואיש איננו מפוטר, איש איננו נותן את הראש על שום דבר והשכר תמיד זוחל מעלה; הכיס פתוח כי פה זה לא הג'ונגל של המגזר הפרטי, זה רק הכסף שלכם. כך, במצעד איזולת של חוסר אחריות, שהפוליטיקאים שלנו אינם מרהיבים עוז לנסות ולעצור - נרמסים לאט אבל בטוח רווחתם ושירותיהם של אזרחי ישראל.

זו לא שאלה של גודל או של גובה או אורך. זה סיפור של הפקרות, חוסר אחריות וחוסר שליטה. חברתי, זה לא.

רוצה לקבל את כל המבזקים של **צחמעיב** לסלולרי שלך? לחץ כאן